Pregaria.cat

Entrada

Carretera de les aigües al desembre

El vent era fred i et rascava la cara. Havies anat corrent a bon ritme. La respiració a compàs.
Aire que entra, ventila els pulmons, surt tebi i torna a entrar, renovador.
La ciutat allà a baix.
Menys sorolls que altres tardes, si bé hi havia una remor de fons inevitable.
A l'horitzó tots els colors del vermell. I a l'ànima el vermell de l'amor.
La bellesa que t'envoltava havia entrat des dels ulls fins al fons de tu mateix, i sense saber com, allà s'embolcallava d'una bellesa que no passa.
És la permanent bellesa de l'amor.
Ell corria al teu costat. Ni una paraula en tota l'estona. Ni una mirada. Era company, era amic, era germà, era Déu amb nosaltres, amb tota la grandesa i humilitat de l'amor.
No era necessari parlar, ni pregar-li, ni qüestionar res o lloar. Et semblava en aquells moments de cursa que tot estaria a fora de lloc, menys el fet de tenir-lo al costat.
Què més es pot esperar del Déu amor?
A mida que s'anava fent fosc, la llum creixia dintre teu. No es que hi veiessis millor. Al contrari era Ell qui et veia, i com aquell pastor de la paràbola t'acaronava amb una joia indescriptible, perquè el que estava perdut ja l'havia trobat. Són les més fondes realitats de l'amor.
Per fi, et pares.
T'envaeix una pau serena i fins dolça. Has corregut molta estona; ni ho saps. Potser un dia o potser 365. Quan et gires no veus res, no veus ningú.
Dius: bon aniversari, Jesús. Avui és la teva festa, celebrem el teu aniversari. Nadal, misteri d'amor.